

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 13/2022-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a zo sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Jesenná 8, Prešov, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Cdo 132/2018 z 27. júna 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. októbra 2019 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Cdo 132/2018 z 27. júna 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), ktoré navrhuje zrušiť. Zároveň navrhuje zrušiť aj rozsudok Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 93/2016 z 30. novembra 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), vec mu vrátiť na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol stranou sporu v procesnom postavení žalobcu (spolu so žalobcom v 2. rade) v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 14 C 75/2012 o náhradu za užívanie nehnuteľností s príslušenstvom. Okresný súd rozsudkom z 13. januára 2016 žalovanému, Prešovskému samosprávnemu kraju so sídlom v Prešove, zastúpenému Správou a údržbou ciest Prešovského samosprávneho kraja (ďalej len „žalovaný“), uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 8 645,12 eur s príslušenstvom, v prevyšujúcej časti jeho žalobu zamietol a zároveň žalovaného zaviazal povinnosťou náhrady trov konania sťažovateľovi vo výške 4 219,50 eur.

3. Sťažovateľ (aj žalobca v 2. rade vo vzťahu k jeho nároku uplatnenom v žalobe) podal proti rozsudku okresného súdu z 13. januára 2016 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom z 30. novembra 2017, ktorým rozsudok okresného súdu potvrdil a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

4. Proti predmetnému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote dovolanie, ktoré bolo najvyšším súdom napadnutým uznesením odmietnuté ako neprípustné podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vyjadruje svoj nesúhlas s právnym záverom, ku ktorému dospeli všeobecné súdy, keď vzťah medzi ním a žalovaným právne posúdili ako občianskoprávny, a nie obchodnoprávny.

6. Porušenie označených práv vo vzťahu k najvyššiemu súdu spočíva podľa názoru sťažovateľa v troch rovinách a to: i) najvyšší súd sťažovateľom namietaný odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu posúdil bez náležitého odôvodnenia len konštatovaním, že vo veci sťažovateľa išlo o skutkovo a právne odlišnú vec, ako riešil dovolací súd v sťažovateľom uvádzaných rozhodnutiach, čím mal najvyšší súd porušiť jeho právo na spravodlivé konanie; ii) najvyšší súd pochybil, keď dovolanie odmietol s poukazom na § 447 písm. c) CSP, keďže na takýto postup nebol dôvod, a ak dospel najvyšší súd k názoru, že dovolaniu nie je možné vyhovieť, mal ho rozsudkom zamietnuť, a iii) najvyšší súd právnu otázku týkajúcu sa nesprávneho posúdenia právneho vzťahu sťažovateľa so žalovaným ako vzťahu občianskoprávneho posúdil ústavne neudržateľným spôsobom, pričom nepodal ani výklad relevantných právnych noriem a ani nevysvetlil, v čom spočíva jeho právny názor, že súdy nepostupovali v rozpore s ním predloženou judikatúrou, v dôsledku čoho došlo k odopretiu spravodlivosti, a teda porušeniu práv sťažovateľa. Tieto námietky sťažovateľ v ďalšej časti podrobnejšie rozvádza, poukazujúc pritom tak na judikatúru všeobecných súdov, ako aj súdu ústavného.

7. Ako sám sťažovateľ uvádza, *«v predmetnom konaní zostala sporná skutočnosť, či medzi stranami sporu v súvislosti s posúdením výšky úrokov z omeškania ide v tejto časti o obchodnoprávny vzťah, nakoľko v danej veci sú splnené podmienky podľa ust. § 261 ods. 2 ObchZ, a to: a) na jednej strane vzťahu vystupuje verejnoprávna korporácia, ktorá koná pri zabezpečovaní verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky, b) na druhej strane vzťahu je podnikateľ, ktorý koná v rámci svojej podnikateľskej činnosti, čo znamená, že za súčasného splnenia uvedených podmienok ide medzi stranami sporu o obchodnoprávny vzťah, na ktorý je pri posudzovaní výšky úrokov z omeškania (a takisto aj v prípade aplikácie premlčacej lehoty) potrebné aplikovať ObchZ, a teda ust. § 369 ods. 1 ObchZ (v znení platnom do 31.12.2008) podľa ktorého „ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatenej sumy úroky z omeškania určené v zmluve, inak o 10 % vyššie, než je základná úroková sadzba Národnej banky Slovenska uplatňovaná pred prvým kalendárnym dňom kalendárneho polroka, v ktorom došlo k omeškaniu.“ V posudzovanej veci nebolo sporné, že sťažovateľ podniká s nehnuteľnosťami, na ktorých sa nachádzajú miestne komunikácie, cesty I. triedy, II. triedy, III. triedy, bytové domy, parkoviská a diaľnice. Sťažovateľ koná v zmysle ust. § 2*

ods. 1 ObchZ, teda vo vlastnom mene, na vlastný účet, za účelom dosiahnutia zisku, na druhej strane vystupuje žalovaný - ako samosprávna jednotka, ktorý v rozhodnom období užíval pozemok sťažovateľa na zabezpečovanie verejných potrieb pri výkone samosprávnej funkcie podľa zákona č. 135/1961 Zb.».

8. Závery, ku ktorým najvyšší súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia dospel, považuje sťažovateľ za neudržateľné aj z hľadiska ochrany jeho vlastníckeho práva, pretože *«sťažovateľ koná v zmysle ust. § 2 ods. 1 ObchZ, teda vo vlastnom mene, na vlastný účet, za účelom dosiahnutia zisku a sťažovateľ je podnikateľom pri svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný ako subjekt verejného práva zabezpečuje verejnú potrebu (čo nakoniec skonštatoval aj porušovateľ, keď uviedol: „... aj keď jej prevádzkovanie znamenalo zabezpečovanie verejných potrieb“).*» Sťažovateľ zároveň konštatuje, že ak je možné na inštitút bezdôvodného obohatenia podľa Občianskeho zákonníka aplikovať inštitút premlčania podľa Obchodného zákonníka (odkazujúc pritom na judikatúru ústavného súdu), neexistuje žiadna prekážka aplikácie obchodnoprávných úrokov z omeškania, ako si ich v predmetnej právnej veci sám uplatnil.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natiaľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

10. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranné vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

11. Vychádzajúc z uvedeného, bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti v zmysle § 56 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) posúdiť, či tieto požiadavky kladené na rozhodnutie všeobecný súd rešpektoval, minimálne v takej miere, ktorá je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či nie je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

12. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

13. Za porušovateľa označených práv sťažovateľ v záhlaví ústavnej sťažnosti označuje najvyšší súd a krajský súd. V petite ústavnej sťažnosti sa domáha vyslovenia porušenia ním označených práv rozsudkom (správne má byť uznesením) najvyššieho súdu z 27. júna 2019 a následne aj jeho zrušenia, zároveň však žiada zrušiť aj rozsudok krajského súdu z 30. novembra 2017 (bez konštatovania porušenia ním označených práv aj rozsudkom krajského súdu) a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. V rámci odôvodnenia ústavnej sťažnosti sťažovateľ vo všeobecnej rovine opakovane konštatuje, že všeobecné súdy dospeli v jeho veci k nesprávnemu právnemu záveru, keď vzťah medzi sťažovateľom a žalovaným právne posúdili ako občianskoprávny, a nie ako obchodnoprávny. Až na tieto všeobecné zmienky relevantné námietky sťažovateľa v rámci odôvodnenia ústavnej sťažnosti smerujú výlučne k najvyššiemu súdu, ktorého právne závery sústredené v napadnutom uznesení považuje za nedostatočne odôvodnené a arbitrárne. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti podrobil svojmu prieskumu napadnuté uznesenie najvyššieho súdu.

14. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu z 30. novembra 2017 dovolanie, a to proti jeho výroku týkajúceho sa úroku z omeškania, ktorým súd prvej inštancie nepriznal sťažovateľovi ročný úrok z omeškania zo sumy 8 645,12 eur vo výške 5,25 % (nad priznaný úrok 9,5 % ročne do výšky uplatneného úroku 14,75 % ročne) od 22. februára 2007 do zaplatenia a ročného úroku z omeškania zo sumy 8 645,12 eur vo výške 14,75 % od 16. januára 2007 do 21. februára 2007. Sťažovateľ dôvodil, že odvolací súd nesprávne právne posúdil tento nárok ako občianskoprávny, a nie ako obchodnoprávny, v zmysle čoho sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a teda prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

15. Po citácii všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania vymedzenej v § 421 CSP a judikatúry ozrejmujúcej pojem „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ pristúpil najvyšší súd v napadnutom uznesení k posúdeniu prípustnosti sťažovateľom podaného dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP s poukazom na niekoľko sťažovateľom označených rozhodnutí dovolacieho súdu, od ktorých sa dovolací súd v jeho veci mal odkloniť. Najvyšší súd zdôraznil, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu je zjavné, že súdy nepostupovali v rozpore s judikatúrou uvádzanou sťažovateľom, pretože vo veci sťažovateľa ide

o skutkovo a právne odlišnú vec, ide jednoznačne o občianskoprávny vzťah, a nie o obchodnoprávny vzťah, na ktorý poukazuje sťažovateľ v ním označenej judikatúre. V tejto súvislosti najvyšší súd poukázal na „*náležitú a správne odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu (viď č. l. 618 bod č. 26)*, v ktorom mal za preukázané, že žalobcovia nepodnikali s prenájmom nehnuteľnosti pod touto cestnou komunikáciou a ani žalovaný nepodnikal s vlastníctvom tejto pozemnej komunikácie, aj keď jej prevádzkovanie znamenalo zabezpečovanie verejných potrieb. Samotná právna vec sa týka ochrany vlastníckych práv žalobcov a nie plnenia z podnikateľskej činnosti strán sporu. Nároky žalobcov nebolo možné podradiť pod ustanovenie § 261 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka z hľadiska povahy subjektov zmluvného vzťahu, že by sa týkalo podnikateľov pri ich podnikateľskej činnosti, keď u žalovaného nebolo možné hovoriť, že podnikal v oblasti cestných komunikácií, a taktiež ani u žalobcov sa nejedná o podnikanie v oblasti prenájmu nehnuteľností pod cestnými komunikáciami. K právnej povahe vzťahov obdobných strán sporu ako v prejednávanej veci odvolací súd poukázal na právne závery vyplývajúce napr. z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/84/2011, resp. sp. zn. 4Co/146/2014 a tiež na právne závery vyjadrené v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 94/2011 (vydaného v tomto konaní), ktoré obsahujú konštatovanie, že medzi stranami sporu existoval v rozhodnom období, za ktoré žalobcovia uplatňujú peňažnú náhradu, výlučne občianskoprávny vzťah ako majetkový vzťah vyplývajúci zo stavby a užívania pozemku stavbou cesty stojacou na pozemku vo vlastníctve sťažovateľov - žalobcov (č. l. 325 pôvodného spisu sp. zn. 11 C/9/2007). Súdny nárok správne kvalifikovali ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa Občianskeho zákonníka. Právna kvalifikácia nároku na zaplatenie úrokov z omeškania z judikovanej istiny musí sledovať jej právnu kvalifikáciu, keďže úrok z omeškania pre svoju akcesorickú povahu je právnym osudom istiny bezvýhradne podmienený. V zmysle vyššie uvedeného je zrejmé, že odvolací súd sa neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a vec správne právne posúdil.“

16. Prípustnosť dovolania sťažovateľ odvodzoval aj od § 421 ods. 1 písm. b) CSP, a to vo vzťahu k odvolacím súdom potvrdzujúcemu výroku, ktorým súd prvej inštancie nepriznal sťažovateľovi úrok z omeškania za obdobie od 16. januára 2007 do 21. februára 2007 vo výške 14,75 % ročne z istiny 8 645,12 eur. Najvyšší súd, vychádzajúc z § 422 ods. 1 písm. a) a b) CSP, ktoré obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci tzv. majetkovým cenzom (ratione valoris), konštatoval, že vo veci sťažovateľa „*je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, ktoré je tvorené ročným úrokom vo výške 14,75 % zo sumy 8.645,12 eur od 16. januára 2007 do 21. februára 2007, teda úrokom v sume 125,77 eur. Výška minimálnej mzdy v čase podania žaloby (16.1.2007) bola 268,86 eur [podľa § 1 písm. a/ Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 321/2013 Z. z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2007]. Odvolací súd teda rozhodoval v dovolaní napadnutom výroku o peňažnom plnení neprevyšujúcom desaťnásobok minimálnej mzdy (2.688,60 eur). Prípustnosť dovolania žalobcu 1/ je preto v zmysle § 422 ods. 1 písm. c/ CSP vylúčená. Pre posúdenie prípustnosti dovolania neprichádzalo do úvahy uplatnenie nižšieho majetkového cenzu, t. j. dvojnásobku minimálnej mzdy v zmysle § 422 ods. 1 písm. b/ CSP. Účelom zníženia majetkového cenzu v sporoch s ochranou slabšej strany je totiž podľa dôvodovej správy k CSP zvýšená procesná ochrana slabšej strany, ktorou je v spotrebiteľskom spore spotrebiteľ. Táto zvýšená procesná ochrana spočíva v sprístupnení dovolania i pri nižšej sume peňažného plnenia. Znížený majetkový cenzus sa teda v spotrebiteľskom*

spore uplatní, ak dovolateľom je neúspešný spotrebiteľ. Pokiaľ sa však nejedná o spor s ochranou slabšej strany, tak platí majetkový cenzus vo výške desaťnásobku minimálnej mzdy.“

17. K sťažovateľom tvrdenému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v jeho veci nedošlo [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP] a prípustnosť dovolania vo vzťahu k sťažovateľom namietanému vyriešeniu právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP], bola v zmysle § 422 ods. 1 písm. c) CSP vylúčená, preto dovolací súd dovolanie ako neprípustné odmietol [§ 447 písm. c) CSP].

18. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

19. Prihliadajúc na relevantné časti napadnutého uznesenia, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa ako dovolací súd v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s dovolacou argumentáciou sťažovateľa, s ktorou sa nestotožnil, a preto jeho dovolanie odmietol. Rozhodnutie krajského súdu bolo podrobne a rozsiahlo odôvodnené, a preto je legitímne, ak najvyšší súd v odôvodnení poukáže aj na jeho argumentáciu, stotožní sa s ňou, prípadne ju doplní, čo najvyšší súd aj urobil. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom súdov nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

20. Sťažovateľom uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že o jeho prípadnom porušení by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Táto súvzťažnosť vyplýva z previazanosti posúdenia ústavnej udržateľnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu s predmetom jeho rozhodovania, ktorým bolo majetkové právo, resp. nemajetkové právo. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým

uznesením najvyššieho súdu a porušením základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádzala do úvahy ani príčinná súvislosť s namietaným porušením základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. januára 2022

Peter Straka
predseda senátu